

E.T.A. HOFFMANN

PRENSES
BRAMBILLA

Çeviri: BİLGE UĞURLAR - TÜRKİS NOYAN

E.T.A. HOFFMANN

PRENSES
BRAMBILLA

JACQUES CALLOT TARZINDA BİR KAPRIÇYO

Can Klasik

Prences Brambilla. Jacques Callot Tarzında Bir Kapriçyo, E.T.A. Hoffmann

Almanca aslından çevirenler: Bilge Uğurlar - Türkis Noyan

Prinzessin Brambilla. Ein Capriccio nach Jakob Callot

İlk baskı: 1820

Bu çeviride kaynak alınan basım: Reclam Verlag, Stuttgart 1986

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2021, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Editör: Şebnem Sunar

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Bilal Sarıteke / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak illüstrasyonu: Ezgi Kızılaslan

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-5109-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750751097

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

E.T.A. HOFFMANN

PRENSES
BRAMBILLA

JACQUES CALLOT TARZINDA
BİR KAPRIÇYO

MASAL

Almanca aslından çevirenler
Bilge Uğurlar - Türkis Noyan

E.T.A. Hoffmann'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Gece Tabloları, 2012

Şeytanın İksirleri, 2014

Kedi Murr'un Hayat Görüşleri, 2016

Küçük Zaches Namıdiğer Zinnober, 2018

Üstat Pire, 2019

Altın Çanak, 2021

ERNST THEODOR AMADEUS HOFFMANN, 1776'da Königsberg'de (bugünkü Kaliningrad) doğdu. Asıl adı Ernst Theodor Wilhelm Hoffmann'dır. Hukuk öğrenimi gördükten sonra 1800'de devlet memurluğuna atandı ve Prusya'nın işgali altında bulunan Polonya'da çalışmaya başladı. 1806'da Prusya'nın Napoléon güçleri tarafından yenilgiye uğratılmasına kadar bu görevinde kaldı. Hoffmann, 1814'e kadar müzik eleştirmenliği ve tiyatrolarda müzik yönetmenliği yaptı. 1811'de *Arlequin* adlı bir bale besteledi. Alman Romantizminin ilk yazarlarından olan dostu Friedrich de la Motte Fouqué'nin *Undine* adlı masalını operalaştırması da bu döneme rastlar. Hoffmann, 1814'ten itibaren edebiyata yöneldi. 1814-1815 tarihli *Phantasiestücke in Callots Manier* (Callot Tarzı Düşlemler) adlı öykü kitabı, yazar olarak ün kazanmasını sağladı. 1816'da yeniden devlet hizmetine girerek Berlin Temyiz Mahkemesi'nde yargıçlık yapmaya başladı. *Şeytanın İksirleri* (1815-1816) ve *Kedi Murr'un Hayat Görüşleri* (1820-1822) adlı romanları, *Gece Tabloları* (1816-1818) ve *Die Serapionsbrüder* (Serapion Kardeşler, 1819-1821) adlı öykü derlemeleri büyük ilgi gördü. Hoffmann'ın peri masallarından doğaüstü felaket öykülerine kadar eşsiz hayal gücünü sergilediği eserleri, Çaykovski'nin bale süiti *Fındıkkıran* da dahil olmak üzere pek çok opera bestesine esin kaynağı oldu. Eserleriyle Honoré de Balzac, George Sand ve Théophile Gautier gibi isimlerin saygısını kazandı; Victor Hugo, Charles Baudelaire, Guy de Maupassant, Aleksandr Puşkin, Fyodor Dostoyevski ve Edgar Allan Poe'yu etkiledi. E.T.A. Hoffmann, 1822'de Berlin'de öldü.

BİLGE UĞURLAR, 1964'te İstanbul'da doğdu. 1982'de İstanbul Erkek Lisesi'ni, 1989'da Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi. Peter Handke'nin *Don Juan*, Friedrich Schiller'in *Hayaletgören*, Heinrich von Kleist'in *Michael Kohlhaas*, Joseph Roth'un *Hotel Savoy*, E.T.A. Hoffmann'ın *Kedi Murr'un Hayat Görüşleri* ve *Küçük Zaches*, *Namıdğer Zinnober* adlı yapıtlarını Türkis Noyan'la birlikte çevirdi.

TÜRKİS NOYAN, 1929'da İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Alman Dili ve Edebiyatı'nı bitirdi. Stephan Gerlach'ın seyahatnamesi *Türkiye Günlüğü* (Cilt 1-2), Tobias Heinzelmann'ın *Osmanlı Karikatüründe Balkan Sorunu: 1908-1914* ve *Osmanlı'da Bir Köle: Brettenli Michael Haberer'in Anıları: 1585-1588*, çevirdiği yapıtlardan bazılarıdır.

Önsöz

*Küçük Zaches Namıdiğer Zinnober*¹ (Berlin, F. Dümmler Yayınevi, 1819) adlı masal, güldürücü bir fikrin hoş ve hafif bir hava içinde anlatılmasından ibarettir. Bu yüzden de yazar, anlık bir eğlence için hiçbir iddiası olmadan rahatça kâğıda döktüğü bir güldürünün, ciddi ve önemseyici bir tavırla incelenerek yazarın yararlandığı ileri sürülen kaynakların birer birer belirtildiği bir eleştiriyle² karşılaştığında oldukça şaşırды. Ama gene de yazar bu vesileyle o kaynakları kendisi de tek tek araştırıp bilgisini genişletme fırsatını bulmuş olmaktan büyük memnuniyet duydu. – Şimdi her türlü yanlış anlaşılmanın önüne geçmek için, bu satırların yayıncısı önceden şunu açıklamayı uygun görmektedir: *Küçük Zaches* gibi *Prences Brambilla* da her şeyi ciddiye alıp önemseyen kişilere göre bir kitap değildir. Yayıncı, birkaç saatliğine ciddiyeti bir tarafa bırakıp ara sıra hayli cüretkârlaşan şakacı bir cinin pervasızca keyfi oyunlarına kendini kaptırmaya istekli ve hazır olan değerli okurdan, tüm anlatının temelde Callot'nun fantastik karikatürlerine dayandığını gözden kaçırmamasını ve bir müzisyene göre kapriçyonun aşağı yukarı ne anlama gelebileceğini hatırında tutmasını rica eder.

1. E.T.A. Hoffmann, *Küçük Zaches Namıdiğer Zinnober*, çev. Bilge Uğurlar – Türkis Noyan, Can Yayınları, 2018. (Ç.N.)

2. *Heidelbergsche Jahrbücher für Literatur* [Heidelberg Edebiyat Yıllıkları] No. 57, 1819, s. 904-908. (Ç.N.)

Yayıncı, Carlo Gozzi'nin¹ *Ré de' geni*² adlı eserinin önsözünde geçen ifadeyi naçizane hatırlatmak cüretinde bulunmaktadır: Bir cephanelik dolusu saçmalık ve hayalî varlık, bir masala ruh katmaya yetmez, masalın ruhu ancak masalın derinliğinde saklı olan felsefi bir hayat görüşünün yarattığı anafikirden kaynaklanabilir ki bu da yazarın sadece niyetini gösterir, başarısını değil.

Berlin, Eylül 1820

1. Carlo Gozzi (1720-1806): İtalyan oyun yazarı ve şair. Çağdaşı Goldoni'nin gerçekçi ve yenilikçi tiyatro anlayışı karşısında geleneksel tiyatronun maskelelerini ve doğaçlama tekniğini kullandığı fantastik oyunlarıyla *commedia dell'arte* tarzının en ateşli savunucusu olmuştur. (Ç.N.)

2. (Fr.) Ruhların Hükümdarı, 1765. (Ç.N.)

Birinci Bölüm

Gösterişli bir elbisenin genç bir terzi kız üzerindeki sihirli etkileri. – Âşık erkek rolünü canlandıran bir tiyatro oyuncusunun tarifi. – İtalyan genç kızlarının smorfia'sı¹. – Bir lalenin ortasında oturmakta olan ufak tefek, vakur bir adamın bilimle uğraşması, saygın hanımefendilerin katırların kulakları arasına gerdikleri iplerle ağ örmeleri. – Bağıra çağıra müşteri çekmeye çalışan pazarcı Celionati ve Asur prensinin dişi. – Gökmavisi ve pembe. – Pantalone² ve içi harikalarla dolu şarap şişesi.

Akşamın alacakaranlığı çökmüştü, manastırların çanları "Ave"³ duasını okumaya davet ediyordu. Giacinta Soardi adındaki tatlı ve güzel bir genç kız, o sırada harıl harıl işlemlerini bitirmeye çalıştığı kırmızı ağır atlas kumaştan dikilmiş olan gösterişli elbiseyi bir kenara bıraktı ve canı sıkkın bir halde odanın yüksek penceresinden aşağıdaki daracık, ıssız, bomboş sokağa baktı.

1. (İt.) Küsüp somurtma. (Ç.N.)

2. Commedia dell'arte geleneğinin en önemli yaşlı tipidir. Venedikli zengin ama cimri bir tüccardır. Kurnaz ve açgözlü olmasına karşın sık sık kandırılır. Yüksek sesle konuşur. Kendinden genç kadınlara âşık olur ama onlardan yüz bulamaz, komik durumlara düşer. Kanca burunlu, keçi sakallı bir maskesi vardır. Kostümü kırmızı ağırlıklıdır. (Ç.N.)

3. (Lat.) "Ave Maria" (Selam, Ey Meryem) duası. (Ç.N.)

Yaşlı Beatrice ise küçücük odadaki masa ve iskemlelerin üzerine gelişigüzel atılmış, çeşit çeşit rengârenk maskeli kostümü özenle toplayıp teker teker askılara dizdi. Sonra iki elini beline dayayıp kapısı açık olan dolabın önünde durdu ve halinden memnun bir gülümsemeyle konuşmaya başladı: “Aslına bakarsan Giacinta’cığım, bu sefer çok iş çıkardık; Corso’daki¹ neşeli kalabalığın büyük bir kısmını şimdiden görür gibi oluyorum. – Daha önce Bescapi Usta bize hiç böylesine bol sipariş vermemişti. – Elbette ki Bescapi Usta güzel Roma şehrimizin bu sene de bütün eğlencesi, şatafatı ve ihtişamıyla gözleri kamaştıracağını biliyor. Bak göreceksin Giacinta, yarın karnavalımızın ilk gününde müthiş bir şenlik havası esecek, bu sözümü unutma! Evet yarın – yarın Bescapi Usta kucağımıza avuç dolusu duka altını boca edecek. – Göreceksin bak Giacinta! Ama ne oluyor yavrum? Boynunu bükmüşsün, keyfin mi kaçtı? – Neden surat asıyorsun? Ama yarın karnaval!”

Giacinta iş koltuğuna oturmuş, başını eline dayayıp gözlerini yere dikmişti, yaşlı kadının sözlerini umursamıyordu bile. İhtiyar, yaklaşan karnaval eğlenceleri hakkında gevezeliği bir türlü bırakmadığından, sonunda genç kız dayanamadı: “Susun artık, ihtiyar, bu konuyu kapatın!” diyerek onu tersledi. “Karnaval zamanı belki başkaları için eğlenceli olabilir ama benim için sadece bıkkınlık ve can sıkıntısı demek. Gece gündüz çalışmamın bana ne faydası var? Bescapi Usta’nın vereceği duka altınlarının bize ne faydası var? – Yoksulluğun dibine vurmuşuz! Bu birkaç günde kazandığımız parayla yıl boyunca kıt kanaat geçinmek zorunda değil miyiz? Bizim eğlenceye harcayacak paramız mı var?”

1. Via del Corso: Roma’da karnaval coşkusunun yaşandığı geniş cadde. Goethe’nin Roma’da iki yıl yaşadığı ev de Corso üzerindedir. (Ç.N.)

“Yoksulluğumuzun karnavalla ne ilgisi var?” diye karşılık verdi yaşlı kadın. “Geçen yıl sabahtan gece yarılarna kadar oradan oraya koşturmadık mı? Üstelik ben Dottore¹ kostümü içinde hoş ve gösterişli durmuyordum? – Sen de koluma girmiştin; çiçekçi kız kıyafetle ne kadar da sevimliydin – hah hah! En yakışıklı maskeli beyler peşinden koşup sana tatlı tatlı laf atmışlardı. Peki bu eğlenceli değil miydi? Bu sene de aynı şeyleri yaşamaktan bizi ne alıkoyabilir? Dottore kostümümü iyice fırçalarsam üzerine atılmış olan o lanet olası konfetilerin izi bile kalmaz, senin çiçekçi kız kıyafetin de hâlâ şurada asılı duruyor. Birkaç yeni kurdele, birkaç taze çiçek – güzel ve sevimli olmanız için yeter de artar bile!” – “Neler söylüyorsunuz?” diye atıldı Giacinta. “Neden bahsediyorsunuz ihtiyar? – O yırtık pırtık paçavralar içinde dışarı mı çıkayım yani? – Hayır – güzel bir İspanyol elbisesi, şöyle vücuda tam oturan, bol kıvrımlarla kat kat yere kadar dökülen, geniş kesimli kollarından muhteşem dantellerin fıskırdığı bir elbise – işveli işveli dalgalanan tüyleriyle minik bir şapka, bir kemer ve ışıltılı parlayan elmas bir kolye – işte Giacinta, Corso’ya böyle çıkmak ve Ruspoli Sarayı’nın önünde böyle yerini almak istiyor. – Centilmen beyler nasıl da çevremi sarardı! – ‘Bu hanımefendi kimdir acaba? – Mutlaka bir kontes – ya da bir prenses olmalı,’ diye mırıldanırlardı, Pulcinella² bile huşuya kapılıp en çılgın muzipliklerini bir yana bı-

1. Commedia dell’arte geleneğinin Pantalone’den sonra ikinci komik yaşlı tipidir. Üniversite kenti Bologna’dan gelen bir avukat veya noterdir. Pantalone’nin arkadaşı, çoğu zaman da rakibidir. Her alanda çok bilgili olduğunu sanır. İçki düşkünüdür. Bayağı espriler yapar, herkesin konuşmasını keser, lafa karıştır. Kostümü simsiyahtır. (Ç.N.)

2. Commedia dell’arte tiyatrosunda uşak karakterlerinden biridir. “Küçük Horoz” anlamına gelen Pulcinella, Napoli’lidir. Sinsi, intikamcı ve tembeldir. Kimseyi umursamaz, tam bir egoisttir. Yaygaracı ve huysuzdur. Uzun gaga burnu olan siyah bir maske takar. (Ç.N.)

rakırdı!” – “Kulaklarıma inanamıyorum,” diye sözü aldı yaşlı kadın. “Söyleyin bakayım, ne zamandan beri o lanet olası kibir denen şeytan içinizde dolaşüyor? – Mademki gözünüz bu kadar yükseklerde, konteslerin, prenseslerin seviyesine çıkmaya can atıyorsunuz, o halde lütfen kendinize o güzel gözlerinizin hatırına Fortunatus’un para kesesine¹ el atabilecek yüreklilikte bir sevgili bulun ve Signor Giglio’yu başınızdan defedin! O züğürt herif, cebi üç kuruş para görse, hepsini mis kokulu kremlere ve şekerlemelere harcar, üstelik yeni yıkanmış dantel yakalıği için bana hâlâ iki *paoli*² borcu var.” –

Yaşlı kadın böyle söylenirken bir yandan da lambayı hazırlayıp yakmıştı. Lambanın parlak ışığı Giacinta’nın yüzüne vurunca, yaşlı kadın onun gözlerinden inci gibi acı gözyaşlarının döküldüğünü fark etti ve “Giacinta,” diye haykırdı, “Tanrı aşkına Giacinta, neyin var, ne oldu? – Ah yavrum, seni üzmem istemedim. Sakin ol, bu kadar çok çalışma; elbiseyi nasıl olsa zamanında yetiştireceğiz.” – “Ah,” dedi Giacinta, yeniden koyulduğu işten başını kaldırmadan, “ah, bu elbise, bu lanet olası elbise, sanırım beni bu saçma sapan fikirlerle dolduran işte bu elbise. Haydi söyleyin bana ihtiyar, siz ömrünüz boyunca böyle güzel, böyle ihtişamlı bir elbise gördünüz mü hiç? Bescapi Usta gerçekten kendini aşmış; bu şahane atlas kumaşı biçerken, birtakım doğaüstü güçler onu etkisi altına almış olmalı. Hele şu muhteşem danteller, parlak kordonlar, paha biçilmez taşlar; elbiseye işlememiz için bize emanet ettiği her şey. Bu tanrıçalara layık elbiseyi giyip süslenecek olan talihli kadının kim olduğunu ne pahasına olursa olsun bilmek isterdim.”

1. Alman halk öyküsü kahramanı Fortunatus’un hiçbir zaman boşalmayan bir para kesesi vardı. (Ç.N.)

2. (İt.) Gümüş para anlamına gelen *paolo*’nun çoğul hali. (Ç.N.)

“Bu bizi ne ilgilendirir ki?” diye genç kızın sözünü kesti yaşlı kadın. “Biz işimizi yapar, paramızı alırız. Ama doğruya doğru, Bescapi Usta’nın tavırları o kadar esrarengiz ve garipti ki – herhalde bu kıyafeti giyecek kişi, en azından bir prenses olmalı. Neyse, meraklı biri değilimdir ama ne olursa olsun Bescapi Usta bana bu kişinin adını söyleseydi, memnun olurum; yarın onu bana bu ismi verene kadar sıkıştıracağım.”

“Ah hayır, hayır!” diye haykırdı Giacinta, “Bunu bilmek istemiyorum, bu elbiseyi fani bir kadın için değil, esrarengiz bir peri için diktiğimi hayal etmek daha çok hoşuma gider. Işıl ışıl parlayan bu taşların arasından minicik cinler bana gülümseyerek bakıyormuş gibi geliyor ve bana, ‘Haydi elini çabuk tut – güzel kraliçemizin elbisesini işle, biz de sana yardım edeceğiz – sana yardım edeceğiz!’ diye fısıldıyorlar. – Dantelleri ve kordonları birbirine dolarken de, sanki sevimli minik elfler¹ ve altın zırhlar kuşanmış gnomlar² hep birlikte hoplayıp zıplayarak – eyvah!” diye Giacinta birden bir çılgılık attı; elbisenin göğüs tarafına dantel dikerken, iğneyi parmağına öyle derin batırmıştı ki bir anda kanlar fışkırdı. “Aman Tanrım,” diye bağırdı yaşlı kadın, “Aman Tanrım, gitti güzelim elbise!” Lambayı alıp elbiseye yaklaştırdı, ama bu sefer de elbisenin üzerine gazyağı aktı. “Aman Tanrım, gitti güzelim elbise!” diye bağırdı Giacinta, neredeyse korkudan bayılacaktı. Elbisenin üzerine kesin olarak kan ve yağ damlamış olmasına rağmen yaşlı kadın da Giacinta da en ufak bir leke izi bulamadılar. Böylece Giacinta hızla dikmeye devam etti ve sonunda sevinç içinde, “Bitti – bitti!” diye haykırarak ayağa fırlayıp elbiseyi havaya kaldırdı.

1. İskandinav, Anglosakson ve Germen mitolojisinde doğaüstü varlıkların bir türü olan peri halkı. (Ç.N.)

2. Germen mitolojisinde yeraltında yaşayan cüceler. (Ç.N.)

“Ah ne kadar güzel,” diye haykırdı yaşlı kadın, “ah ne kadar muhteşem – ne kadar şahane! – Yok, Giacinta, o zarif minik ellerin daha önce hiç böylesini işlememişti – Biliyor musun, Giacinta, bu elbise sanki tam senin üzerine göre biçilmiş, sanki Bescapi Usta bizzat senin ölçülerini almış gibi geliyor bana!”

“Neden olmasın!” diye karşılık verdi Giacinta, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Ama sen hayal görüyorsun, ihtiyarcık; ben bu elbisenin ait olduğu hanımefendi kadar ince ve uzun muyum? – Al şunu elimden, hemen kaldır, yarına kadar düzgün dursun! Umarım gün ışığında o berbat lekeler ortaya çıkmaz! – Yoksa biz zavallılar ne yaparız! – Hemen kaldırın şunu!” – Yaşlı kadın hâlâ tereddüt ediyordu.

“Aslına bakarsan,” diye sözlerine devam etti Giacinta, elbiseyi dikkatle inceleyerek, “aslına bakarsan, işlemleri dikerken ara sıra elbisenin üzerime tam oturacağını düşündüğüm zamanlar oldu. Belim yeterince ince, boyuma gelince,” – “Giacinta,” diye haykırdı yaşlı kadın gözleri parlayarak, “Giacinta’cığım, sen benim aklımdan geçenleri okudun, ben de senin – bu elbisenin sahibi kim olursa olsun, ister bir prenses, bir kraliçe ya da bir peri, ama onu ilk giyip süslenecek kişi benim Giacinta’cığım olmalı.” – “Asla olmaz,” dedi Giacinta; ama yaşlı kadın elbiseyi onun elinden kaptı ve özenle iskemlenin arkalığına asıp genç kızın saç örgülerini çözmeye başladı, sonra saçlarını zarifçe başının tepesinde toplayıp Bescapi Usta’nın talimatına uygun olarak çiçekler ve kuş tüyleleriyle bezenmiş olan minik şapkayı dolaptan çıkardı ve Giacinta’nın kestane rengi buklelerinin üzerine yerleştirdi. – “Bu şirin şapka sana ne kadar da yakıştı yavrucuğum! Haydi çıkar şu hırkanı!” Yaşlı kadın bu sözlerle Giacinta’nın üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya başladı. Genç kız mahcubiyet içinde ona karşı koyamadı.

“Hım,” diye mırıldandı yaşlı kadın, “bu hoş kıvrımlı boyun, bu zambak beyazı gerdan, bu kaymak gibi kollar, Medici Venüs’ü¹ bile daha güzel biçimlendirilmemiştir, Giulio Romano’nun² tablolarından bile muhteşem – benim tatlı yavrumu hangi prenses kıskanmaz ki!” Yaşlı kadın genç kıza bu paha biçilmez elbiseyi giydirirken sanki birtakım gözle görünmeyen hayaletler ona yardım ediyorlardı. Her şey yerli yerine oturdu, iğneler tam yerine yerleşti, bütün kıvrımlar olması gerektiği gibi dökümlüdü. Bu elbisenin Giacinta’dan başka bir kimse için yapıldığı düşünülemezdi.

“Ey azizler, aklım size emanet!” diye haykırdı yaşlı kadın, Giacinta’yı o muhteşem kıyafetiyle karşısında görünce, “Ey azizler, aklım size emanet! Bu güzel kız benim Giacinta’m mı? – Ah – ah – ne kadar da güzelsiniz saygıdeğer prensesim! – Ama dur hele! – Işık lazım, odanın tamamen aydınlık olması gerek!” – İhtiyar bu sözlerle Meryem Ana Şenlikleri’nden kalma kutsanmış mumları getirip yaktı; Giacinta bir nur halesiyle çevrili olarak karşısında duruyordu.

Giacinta’nın ulvi güzelliği, dahası odanın içinde dolaşırken takındığı alımlı ama aynı zamanda da saygın tavrı karşısında şaşkınlık içinde bakakalan yaşlı kadın, ellerini yakarırcasına birbirine kavuşturarak, “Ah keşke şu anda sizi görselerdi, hatta bütün Corso’nun kalabalığı sizi görseydi!” diye haykırdı.

Tam o anda kapı açıldı ve Giacinta bir çığlık atarak pencerenin yanına kaçtı, genç bir adam odanın ortasına doğru bir-iki adım atmıştı ki adeta ayakları yere mihlanmış bir heykel gibi donup kaldı.

1. Güzellik ve Aşk Tanrıçası Venüs’ün Floransa’daki Medici’lere ait Uffizi Galerisi’ndeki heykeli. (Ç.N.)

2. Giulio Romano (1499-1546): Raffaello’nun öğrencisi, İtalyan maniyerizmin en önemli temsilcilerinden Romalı ressam ve mimar. (Ç.N.)

Roma Karnavalı'na katılan aktör Giglio Fava, kendini bir masal dünyasının içinde bulur ve katıldığı bu gerçeküstü dünyada kendine hayali bir ikiz yaratır. O artık Cornelio'dur ve Prenses Brambilla'ya âşık olur. Dahası, aşkın karşılık bulduğuna inanır.

Eserlerinde gerçek ile fantastiği kaynaştırarak göçebe, geçişken dünyalara dönüştüren Hoffmann, *Prenses Brambilla*'da gündelik hayatı masal, karnaval, mit, tiyatro ve rüya gibi alegorik düzlemlerle eşleştiriyor. *Prenses Brambilla* farklı dünyalar arasındaki sınırların kaybolup kimliklerin iç içe geçtiği bir Hoffmann masalı.

#dünyaklasikleri #almanklasikleri #almanromantizmi #fantastikrealizm
#karnaval #maske #kimlik

Kapak illüstrasyonu: Ezgi Kızılaslan

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) canyayinlari

masal

ISBN 978-975-07-5109-7

9 789750 751097